

κὶ λιάζει Χουλιαρ. Ἔλα νὰ καθίσουμι ἰδῶ ποῦ εἶναι ἀπόγου-
νον Βοστίν. Οὕλου τ' ἀπόγουνα πιάψ' οὐ λαγὸς τοῦ χ'μῶνα
Αἰτωλ. || Φρ. Πιάψ' ὅλου τ' ἀπόγουνα (ἐπὶ ἐπιτηδείου διὰ
παντοίων μέσων ἀσφαλιζομένου) Ἀρτοτ. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀπογώνι. β) Μέρος προσήλιον Θεσσ.

ἀποδάγκαμα τό, ἀμάρτ. 'ποδάκ-καμ-μαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδαγκάνω.

Τὸ νὰ δαγκάνη τις τὸ κάτω χεῖλος εἰς ἔνδειξιν ἐντρο-
πῆς, φόβου, μεταμελείας, μίσους κττ.

ἀποδαγκάνω ἀμάρτ. ἀποδαγάνω Δ.Κρήτ. ἀποδα-
κάνω Κρήτ. 'ποδακ-κάν-νω Κύπρ. 'ποδάκω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀποδαγκάνω. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 688
(ἐκδ. Wagner σ. 165) «καὶ δίδει σου καὶ ραβδακὲς καὶ
σέν' ἀποδαγκάνει».

1) Δάκνω τὴν γλῶσσάν μου, ὅταν ὁμιλῶ Πόντ. (Τραπ.):
'Επέδακα τὴ γλῶσσα μ'. 2) Δάκνω τὸ κάτω χεῖλος εἰς
ἐνδειξιν ἐντροπῆς, φόβου, μεταμελείας, μίσους κττ. Κρήτ.
Κύπρ.: 'Ποὺ τὴν ἀντροπὴν του ἐποάκ-κασεν Κύπρ. Ἐπο-
δάκ-κασεν τῷ ἔμεινεν ξηχασκισμένος (κεχηνῶς) αὐτόθ.
'Εφνέν του ὁ λόος τῷ ὕστερα ἐποδάκ-κασεν αὐτόθ. Συνών.
ἀποδαγκώνω.

ἀποδαγκώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποδακώνομαι Σκίαθ.
— Αἰ. Παπαδιαμ. Τὰ ρόδι. ἀκρογιάλ. 47.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαγκώνω.

'Αποδαγκάνω 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: «Ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο
γυναικαδέλφων ἐφάνη ὅτι κᾶτι ἤθελε νὰ εἴπῃ, ἀλλὰ
συναρπαγείς ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ δημάρχου ἀποδακώθηκε»
Αἰ. Παπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.

ἀποδαιμονίζω Ἀμοργ. Ἀνδρ. Κάσ. Κύθν. Κρήτ.
Σίφν. κ.ά. ἀπονδιμοννίζου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαιμονίζω. Πβ. καὶ
'Ησύχ. «ἀποδαιμονίζει· ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἐνθουσιᾷ».

Ἐξοργίζω, παροργίζω τινὰ τοσοῦτον, ὥστε νὰ φαίνε-
ται ὡς μανιακὸς ἐνθ' ἀν. κ.ά.: Ἄσμ.

Ἐοὺ θαρεῖς, σὰν μ' ἀρνηστῆς, πῶς θενὰ κιτρινίσω,
κόκκινο μῆλο θὰ γενῶ νὰ σ' ἀποδαιμονίσω

Ἀνδρ.

Καρνάδα βιόλα δὰ γενῶ καὶ κατιφές δ' ἀθίσω
καὶ τοτεσά, μικράκι μου, δὰ σ' ἀποδαιμονίσω

(καρνάδα = κόκκινη, δὰ = θὰ) Κρήτ.

Πάνω 'ς τὴ γούγια κάθεσαι, ἀνθεῖς τσαὶ λουλουδίσεις,
ἂν ἔχῃς κὶ ἀγαπητικό, τὸν ἀποδαιμονίζεις

Κύθν. Συνών. ἀποτρελλαίνω, δαιμονίζω, ξετρελ-
λαίνω.

ἀποδαίσου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαίσου.

1) Καίω ἐντελῶς, κατακαίω, ἐπὶ πυρᾶς καὶ παγετοῦ:
'Αποδαίσου τὰ καῖδια (καίω τὰ κλαδιά). 2) Μεταφ. προ-
ξενῶ μεγάλην ὀδύνην: 'Ὁ γείτονα μ' ἀποδάτσε (γείτονα
= γείτων).

ἀπόδαρος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Γ. Σουρῆ Ρωμ. ἀριθμ.
116 ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 118

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ποδάρι.

1) Ὁ στερηθεὶς τῶν ποδῶν Πόντ. (Τραπ.) — Γ. Σουρῆς
ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

«Καὶ τότε πλέον ἄχειρα κὶ ἀπόδαρον συνάμα»
Γ. Σουρῆς ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ μὴ ἔχων πόδας, ἐπὶ σκωλήκων
ΑΜαμμέλ. ἐνθ' ἀν.

***ἀποδαρτής** ὁ, ἀπουδαρτής Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέρω.

Ὁ κτυπῶν διὰ ράβδου τοὺς κλάδους δένδρου καὶ
ρίπτων κάτω τοὺς καρπούς.

ἀποδαρτίζω Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαρτίζω.

Ἀποπερατῶ τὸ δάρτισμα, τὸ κτύπημα διὰ τοῦ δαρ-
τοξύλου, ἐπὶ τῶν σταχύων πρὸς ἐκκοκκισμόν ἐνθ' ἀν.:
Κ' ἔτοι ἀποδαρτίσουμε, πιάνονμε μὲ τὸ τερκούλλι τὸ μεγάλο,
πῶχει τὰ τρία διχάλια, καὶ τ' ἀνεμίζουμε γιὰ νὰ φύγῃ τ' ἄχερο
(ἰδ. Λαογραφ. 10,158).

ἀποδάρωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ποδαρωτὸς
<ποδαρώνω.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν κατεσκευάσθησαν ἀκόμη
τὰ ποδάρια, ἐπὶ τραπεζῶν κττ.: Τὰ σκαμνὰ 'ποδαρώσετέ τα;
— Ὁχι, ἀποδάρωτά 'ν' ἀκόμα. 2) Ὁ μὴ πατήσας ἀκόμη
τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ βαρέως ἀσθενούντος καὶ
ἐξηπλωμένου ἐπὶ τῆς κλίνης: Μὰ 'ποδάρωσεν ἡ ἀκόμα;
— Ἀποδάρωτή 'ν' ἀκόμα.

ἀποδας ὁ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπους.

Τὸ πτηνὸν κύψελος ὁ ἄπους (cypselus apus) τῆς
τάξεως τῶν ἀναρριχητικῶν (scandores), ὁ τῶν ἀρχαίων
ἄπους κύψελος, οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὴν σμικρότητα
τῶν ποδῶν. Πβ. Εὐστάθ. Ὀδ. 1502, 28 «καὶ ἐπιπολάζει
τοιούτον στερήσεως εἶδος καὶ παρὰ Λυκίοις μέχρι καὶ νῦν,
οἱ χελιδόνας τινάς, ἃς οἱ ἰδιῶται πετροχελιδόνας φασίν,
ἐκεῖνοι καλοῦσιν ἄποδας, οὐ διὰ παντελῆ στέρησιν ποδῶν,
ἀλλ' ὀλιγότητα, ἥτοι σμικρότητα». [**]

ἀποδασώνω ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολ. 175.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δάσος.

Ἀποσιλῶνω τόπον τινὰ τοῦ δάσους αὐτοῦ: Τὸν ἀπο-
δάσωσε τὸν τόπο.

***ἀποδανκιάζω**, 'ποδαντῆιάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δανκιάζω
ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δανκί.

Λαμβάνω τὸ χρῶμα τοῦ δανκίου, καθίσταμαι ζοφε-
ρός, ἐπὶ κακῶς πλυθέντων λευκῶν ὑφασμάτων. Συνών.
*ἀποδανκώνω.

***ἀποδαύκισμα** τό, 'ποδαύτῆισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποδανκιάζω.

Τὸ νὰ λάβῃ τι τὸ χρῶμα τοῦ δανκίου, ζοφωσις, ἐπὶ κακῶς
πλυθέντων λευκῶν ὑφασμάτων. Συνών. *ἀποδαύκωμα.

***ἀποδαύκωμα** τό, 'ποδαύκωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποδανκώνω.

***ἀποδαύκισμα**, ὁ ἰδ.: Ἡ μιστάρκισσα ἐν ἐπλυν-γεν
καλὰ τὰ ροῦχα τῷ ἔχουν ἕναν 'ποδαύκωμαν!

***ἀποδανκώνω**, 'ποδανκών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δανκώνω
ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δανκί.

***ἀποδανκιάζω**, ὁ ἰδ.: Ἡ μιστάρκισσα ἐν ἐπλυν-γεν
καλὰ τὰ ροῦχα τῷ ἐποδαύκωσαν.

ἀποδαύλι τό, ἀποδαύλιν Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἰν.)
ἀποδαύλι Ἡπ. Κάμπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κρήτ. Κύθν. Νάξ.
(Φιλότ.) κ.ά. ἀποαύλι Κάμπ. ἀποδαύλ' Πόντ. (Κοτύωρ.
'Οφ. Χαλδ. κ.ά.) 'ποδαύλι Θράκ. Ρόδ. 'ποζαύλιν Κύπρ.
— Δλιπέρι. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,98 ἀπόδαυλο Ἡπ. Κρήτ.
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Τριφυλ.) Σκόπ. — Γ'Επα-
χτίτ. ἐν Προπυλ. 1,243 ἀπόδαυλον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)
Στερελλ. (Λεπεν.) 'πόδαυλο Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δαυλί.

1) Τὸ ὑπόλειμμα δαυλοῦ καέντος ἐν μέρει ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐνθ' ἄν.: Πάαινε νὰ πάρης τ' ἀποδαυλιὰ ἀπὸ τὸ καμίνι Φιλότ. Δὲν εἶναι παρὰ λίγα ἀποδαυλα ποῦ τὰ βαστάω μὲ τὸ στανιὸ μὴ σβήσουν καὶ ξεπαγιάσω Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. "Αψιμον 'ς σὸ στόμα σου καὶ μέγαν ἀποδαυλιν! (ἀρὰ) Οἶν. || Ποίημ.

Μ' ἀντάν νὰ πάω ἔσ-σω μου τθαὶ νὰ 'νι 'ς τὰ καλά της τθαὶ νὰ μοῦ κοντοσωρευτῇ, νὰ μοῦ γλυκοσυντύδη, ξηγάν-νω τὸν παπᾶ Γεωρκίν τθαὶ τὴν παπαδωσύνην τθαὶ 'ποῦ 'ποζαυλιν τθαὶ σταχτὸς γινίσκουμαι καμίνιν (συζυγικαὶ τρυφερότητες) Δλιπέρι. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπο-κάμι, ἀποκαούδι. β) Μεταφ. ἀνθρωπος ἀχρηστος ἥπ. 2) Πληθ. ἀποδαυλιὰ, τὸ μέρος τῆς ἐστίας, ἐνθα ἀποτίθενται τὰ καμένα ξύλα, τὸ ὅποιον δὲν θεωρεῖται τιμητικὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς ἐστίας τὸ ἀπανωδράνι, ὅπου κάθηνται οἱ γέροντες καὶ οἱ φιλοξε-νούμενοι Πόντ. (Κερασ.): Παροιμ. Ἡ καέσσα ἢ νύφε τὴν πεθερὰν 'ς σ' ἀποδαυλιὰ καθίζει (ἐπὶ κακῆς νύμφης κακο-μεταχειριζομένης τὴν πενθεράν). Συνών. ἀποδαυλιὰ.

ἀποδαυλιὰ ἢ, Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδαυλί.

Ἀποδαυλί 2, δ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. Ἀποδαυλιές καὶ ὡς τοπων. Κύθν.

ἀποδαυλιάζω Χίος ἀποδαυλιάζου Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαυλιάζω.

1) Γίνομαι ἀπόδαυλος, ἀποξηραίνομαι, ἀποσκληρύ-νομαι ἐνθ' ἄν.: Ἀν δὲ σκάψης 'ς τὸν καιρὸ τ' ἀμπέλι, ἀποδαυ-λιάζει Χίος Συνών. ἀποξυλιάζω, δαυλιάζω. 2) Μεταφ. μένω ἀναυδος, ἐνεὸς Χίος: Ἀποδαυλίσας, βρέ, καὶ δὲν μοῦ μιλάς; Ἀμαν εἶδενε τὸν χωροφύλακα, ἀποδαυλίσενε.

ἀποδαυλίζω Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαυλίζω.

1) Ἀποσύρω ἀπὸ τῆς ἐστίας τὰ ἀποδαυλιὰ Πόντ. (Κερασ.) 2) Τινάσσω, κινῶ τὸν δαυλόν, ὅπως διακρίνω τι ἐν τῷ σκότει Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἀπροσώπ. ἐκπέμπει ἀμυδράν τινα λάμψιν Πελοπν. (Λακων.): Εἶδα καὶ ἀποδαυλίσε.

ἀπόδαυλος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δαυλός.

1) Πολὺ ξηρός, κατάξηρος: Αὐτὸ τὸ πρᾶμα εἶναι ξερὸ καὶ ἀπόδαυλο. 2) Μεταφ. ἀναυδος, ἐνεὸς: Σὰν τοῦ 'πα τὸ τάδε πρᾶμα, ἠπόμεινε ξερὸς καὶ ἀπόδαυλος.

ἀπόδαυλος ὁ, Κύθν. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδαυλί καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -ος.

1) Μέγα ἀποδαυλί 1, δ ἰδ., Νάξ. (Φιλότ.) 2) Ἀπο-δαυλί 1 ἄνευ σημ. μεγεθ. Κύθν.

ἀποδαῦτος ἄντων. προσωπικὴ ἥπ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τῆς ἄντων. δαῦτος.

Χλευαστικῶς ἐπὶ προσώπου τὸ ὅποιον ἀποφεύγουμεν νὰ ὀνομάσωμεν ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀπαυτὸς 1.

ἀποδεβγατίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δεβγατίζω.

Ἐξάγω πρᾶγμα τι ἐκ τοῦ μέρους, δι' οὗ τὸ διεπέρασα, ἐπὶ νήματος, μίτων στήμονος κττ. Πβ. δεβγατίζω.

ἀπόδειγμα τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδείχνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπόδειξις: Εἶντα πρὸ καλὸν ἀπόδειγμα ἠθέλασιν οἱ κρι-τᾶδες; Συνών. ἀπόδειξις.

ἀποδείλι τό, ἥπ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δείλι.

Ὁ κατὰ τὸ δειλινόν, τὴν δειλὴν χρόνος ἐνθ' ἄν.: Τώρα 'ς τ' ἀποδείλι ἔφαγα ἥπ. Συνών. ἀποδείλινο 1, δειλινό. Πβ. ἀπόγεμα.

ἀποδειλινιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδείλινο.

Τρώγω κατὰ τὸ δειλινόν: Ἡρθε ν' ἀποδειλινιάσωμε. Συνών. δειλινιάζω. Πβ. ἀπογεματίζω (II).

ἀποδείλινο τό, Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δείλινο.

1) Ἀποδείλι, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ περὶ τὴν δειλὴν γεῦμα Πελοπν. (Λακων.)

ἀπόδειξι ἢ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδειξις.

1) Τὸ δι' οὗ ἀποδεικνύει τίς τι, τεκμήριον λόγ. σύνηθ.: Ἀπόδειξις ὅτι δὲ λέω ψέματα. 2) Χρεωστικὴ ἀπόδειξις λόγ. σύνηθ.: Φέρ' τὴν ἀπόδειξι νὰ σὲ πληρώσω.

ἀπόδειπνα ἐπίρρ. Ἄνδρ. ἥπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ.

Κύθν. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. κ.ά. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,50 —Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δεῖπνο.

Κατὰ τὸν μετὰ τὸ δεῖπνον χρόνον, μετὰ τὸ ἐσπερινὸν φαγητὸν ἐνθ' ἄν.: Ἀπόδειπνα νὰ ἔρθης Λακων. Ἐλᾶτε ἀπόδειπνα νὰ καθίσουμε Ἄνδρ. Θά 'ρθω ἀπόδειπνα Θράκ. Ἀπόδειπνα τρανίξι γὰρ τοῦ σπίτ' Θεσσ. || Ποίημ.

Τὸ μεσονύχτι μοναχὰ πῆραν καιρὸ γὰρ δεῖπνο

καὶ ἀπόδειπνα 'ς τ' ἀχύρινο, 'ς τὸ τουρλωτὸ καλύβι,

τετραδιπλῶσαν τὴ φωτιά μ' ἀσφάκες, μὲ παλιούρι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόδειπνο τό, σύνηθ. ἀπόδειπνε Τσακων. ἀπό-

δειπνον σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. ἴποδειπνο Ἀθ. ἀπόδειπνος ὁ, Καππ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. —(Νουμᾶς 16(1919)353) ἀποδείπνι ἥπ. Κρήτ. ἀπουδείπν' ἥπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόδειπνον.

1) Ὡς ἐκκλησιαστικὸς ὄρ. ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον ἢ πρὸ τοῦ ὕπνου ἀναγινωσκομένη προσευχή, ἀπόδειπνον (μέγα καὶ μικρὸν) σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Τσακων.: Δια-βάζει τὸ ἀπόδειπνο. Θὰ πά' ν' ἀκούσωμε τὸ ἀπόδειπνο σύνηθ. Μετὰ τὸ δεῖπνο εἶχε τὴ συνήθεια νὰ διαβάζῃ τὸν ἀπόδειπνο (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) 2) Ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον χρόνος Ἀθ. ἥπ. Κρήτ.: Θὰ 'ρθω 'ς τὸ σπίτι σας τ' ἀποδείπνι ἥπ. Τ' ἀποδείπνι θενά 'ρθω ν' ἀποσπερίσωμε Κρήτ. β) Ἐσπερὶς μετὰ τὸ δεῖπνον Κρήτ.: Ἐκάμαμεν ἀποδείπνι. γ) Ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου Μακεδ.: Λάλ'σαν τ' ἀπουδείπν' οἱ πιτ'νοί. 3) Τὸ ἐσπερινὸν φαγητόν, τὸ δεῖπνον Κέρκ. (Ἀργυράδ.): Ἄσμ.

Ἀρρέβαρε τὸ γέμα μου κ' ἦρθε τὸ δειλινό μου

καὶ ἄ μοῦ μείνη τίποτα, νὰ 'ναι τ' ἀπόδειπνό μου.

Συνών. δεῖπνο.

ἀποδειπνῶ Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. Σίφν. κ.ά. ἴποδει-πνίζω Κρήτ. (Σητ.)

Τὸ μεταγν. ἀποδειπνῶ.

Τελειώνω τὸ δεῖπνόν μου ἐνθ' ἄν. κ.ά.: Ὁ,τι ἀπο-δειπνήσαμε, ἦρθε ὁ πατέρας Ἄνδρ. Ἀκόμη 'εν ἠποδείπνησε Σίφν. Μὸς θὰ 'ποδειπνήσετε, νὰ 'ρθῇτε ἀελόγο νὰ σᾶσε πῶ Σητ. || Παροιμ. Ἐγὼ γὰρ δὸν π' ἀνημένει σκουτελλικὸ ἀπὸ τὴ γειτονιά καὶ δεῖπνο ἀπὸ τὴ ροῦγα. Οὔλοι δειπνοῦν καὶ ἀπο-δειπνοῦν κ' ἐκεῖνος ἀνημένει (ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ φυγοπότου. Ἐγὼ γὰρ = ἀλλοίμονον) Κρήτ.

